

KIS HIR

GYANAKVÓ CZICZA. (Lásd a 27. lapon.)

XLIX. köt. 2. szám.

Ára negyedévre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 oldalon.

1895. július 14-én.

A DRÁGA KIS ARANYOS.

— Vigjáték két felvonásban. —
(Vége.)

Második felvonás.

Szoba, mint az első felvonásban.

Első jelenet.

Andor, majd Blanka, Zoltán.

Andor (belép.) — Azt izente Zoltán, hogy ma vége a szoba-áristomjának és szabad hozzája látogatónak is jönni, de majd csak holnap jöjjenek, mert ma hurezolkodik. Nem értem. Hová hurezolkodik? Ha nem maradna itt a házban, nem izenhetne volna, hogy most már meglátogathatom. Ugyan mi történt hát? Jönnek. Ni, csakugyan hurezolkodnak. (Blanka és Zoltán az ajtón belépnek, megrakodva könyvekkel, skatulyákkal, játékszerekkel stb.)

Zoltán. — Isten hozott, kedves Andor.

Blanka. — Jó napot, Andor.

Andor. Szervusztok, kedves Blanka, kedves Zoltán! (Blanka és Zoltán leteszik székre, asztalra a csomagjaikat és kezet fognak Andorral.) Nem értettem, amit izentél, hogy hurezolkodtok, de látom, csakugyan igaz. Ámbár most sem értem, — hová hurezolkodtok?

Blanka. — Uj lakásunkra.

Andor — Hol van ez?

Zoltán. — Ebben a házban a hátsó udvarban. Ott rendeztek be számunkra szobát és többé ne is keress itt, mert a bácsi kimondta, hogy többé nem szabad ide jönnünk.

Blanka. — Igen, a néniék azt akarják, hogy Gizike többé ne is találkozzék velünk, egészen külön legyünk.

Andor. — No, ezzel nem fogtok sokat vesztetni.

Zoltán. — Persze hogy nem. Ezt a részét magam is szeretem. De mégis bánt és bosszant a dolog. Kitesznek a hátsó udvarba, félreeső zugba, mint a kik nem méltók rá, hogy tisztességes lakásban, tisztességes emberek közt legyenek. Ez szégyen!

Andor. — Persze, persze. És gyámtyátok semmit sem hallat magáról?

Blanka. — Semmit sem tudunk róla.

Andor. — Pedig olyan hosszú levelet irtam neki! És az én jó apám, aki jól tudja, hogy én mindig igazat beszélek, maga is irt a levelem végére néhány sort. Ő régóta ismeri Menyus bácsit... azt hittem, nem irtuk a levelet hiába.

Zoltán. — Pedig úgy látszik. De hát nem csoda. Mondta Kardos bácsi, hogy ő is irt Menyus bácsinak... hát persze azt irta, amit a drága kis aranyos összehazudozott rólunk.

Blanka. És Menyus bácsi bizonyosan inkább hisz neki, mint neked.

Andor. — No, akkor ugyan sajnálom, hogy biztam benne. (Kivülről hangok halatszanak.) Micsoda zaj ez?

Zoltán. — A drága kis aranyos sivalkodik. Siessünk innen! Már ott kellene lennünk új lakásunkon. (Gyorsan fölkapkodják a csomagokat, Andor is átvesz néhányat s mindhárman gyorsan el.)

*

Második jelenet.

Kardos, Kardosné, Gizella azon az ajtón jönnek, melyen előbb Blanka és Zoltán jöttek.

Gizella (körülnéz, hevesen.) — Itt sincsenek! Hol vannak?

Kardosné. — Ne gondolj velök, kedvesem!

Gizella. — De én azt akarom, hogy hozzájuk vezess!

Kardos (tétovázva Kardosnéhoz.) Már mégis csak tennéd meg, ne kinozzuk a szegény drága kis aranyost.

Kardosné. — De mikor csak baj lesz belőle! Ó, már egészen bele fáradtam. Egy hét óta mindig velem van, alig jutok lélekzethez, azt sem tudom, mihez fogjak, hogy ne sirjon. Végre is meg kell tartanunk, amit elhatároztunk, hogy Blanka és Zoltán ne legyenek többé vele együtt.

Gizella (siránkozva.) — De én azt akarom, hogy itt legyenek!

Kardos. — Drága kis aranyos kicsikém, az nem volna jó neked, ők mindig bánatnak.

Gizella. — Nem igaz, nem bánatnak!

Kardosné. — Dehogyan nem! Hiszen magad mondtad. Ezentul mindig velem leszel, én mindent megteszek, amit kívánsz.

Gizella. — Az nem ér semmit. Nagyon unatkozom. Blankával és Zoltánnal pedig nem unatkoztam.

Kardosné. — Elmehetsz sétálni... Julcsa majd elkísér.

Gizella. — Jó. De Blanka és Zoltán is jőjjenek.

Kardos. — Már hogy kívánhatod ezt, drága kis aranyosom! Hiszen ők mindig bosszantanak, kinoznak...

Gizella. — Az nem igaz, ők mindent megtesznek a kedvemért.

Kardosné. — Hát mi nem? Nem szabad ám így beszélned, kedvesem, mikor tudod, hogy szüleid mindig csak arra törekszenek, hogy boldoggá tegyenek. Ez hálátlanság.

Gizella (pityeregve.) — Én nem akarom hogy pirongassanak. Blanka és Zoltán soha sem pirongattak.

Kardos. — No, no, hiszen nem pirongatunk. Jőjj velem, majd együtt sétálunk ki.

Gizella. — Nem! Az nagyon unalmas, ahogy az öregek sétálnak. Én Blankával és Zoltánnal akarok szaladgálni.

Kardos (türelmetlenül.) — Ej, kezdem már megelégedni, hogy örökké azt a Blankát és Zoltánt emlegeted. Nem engedhetem, hogy velük légy, mikor olyan gonoszak hozzád.

Gizella. — Nem gonoszak, hanem nagyon jók! Blanka szép ruhát csinált a Viczám-nak, Zoltán mindenfélét festett, faragott számomra, most pedig senki sincs, aki tegye.

Kardosné. — De hiszen te magad panaszkodtál rájuk.

Gizella. — Az csak akkor volt, mikor éppen megharagudtam. De mindjárt megbékültünk.

Kardos. — Persze, és ők ezt arra használták, hogy megrontsanak. Magad mondtad, hogy annál az ozsonnánál ők biztattak, ők beszéltek rá, hogy tömj magadba mindent; majdhogy bele nem haltál.

Gizella. — Az sem igaz. Nem biztattak, inkább még Blanka emlegette, hogy kínáljam már Andort is, de én nem akartam. Blanka és Zoltán mindig nagyon jók és én azt akarom, hogy itt legyenek, én játszani akarok velük... igen... most... mindjárt, mindjárt! (Toporzékol.)

Kardos (zavartan.) — Már csakugyan nem tudom, mit tegyek.

Kardosné. Magam is egészen meg vagyok akadva. Egy hét óta folyvást így megy... már egészen belefáradtam. (Kopogás hallatszik.) Valaki jön. Szabad!

*Harmadik jelenet.**Voltak, Sziklai.*

Sziklai (belépve, udvarias, de hideg hangon.)
Bocsánat, ha zavarom sógor urékat...

Kardos (eléje siet.) — Isten hozott,
kedves Menyus! Mily kellemes meglepetés!

Kardosné. — Mindjárt leküldöm a szoba-
leányt a kocsihoz a podgyászodért.

Sziklai (folyvást igen hidegen.) — Köszö-
nöm, az nem szükséges, podgyászom a ven-
deglőben van.

Kardos. — Hogyan? Hát nem hozzánk
szállsz? Nem most érkezted?

Sziklai. — Ó nem, már két napja itt
vagyok.

Kardosné. — És csak most látogatsz el
hozzánk?

Sziklai. — Csak, mert meggyőződést kel-
lett szereznem egynémely dologról. Most
már tisztán látok, hát eljöttem.

Kardos. — Milyen fagyosan beszélsz!
Haragszol valamiért? Magyarázd meg!

Sziklai. — Főlöszleges volna a hosszas
magyarázat, mikor röviden is végezhetünk.
Azért jöttem, hogy elvigyem innen Blan-
kát és Zoltánt. Nem lesznek tovább ter-
hetekre.

Kardosné. — Ó! Azt a dolgot már el-
intéztük.

Sziklai. — Tudom. Olyan börtönformát
rendeztetek be számukra és kizártátok in-
nen, ahová én szántam őket.

Kardos. — Megírtam az okát...

Sziklai. — Meg. De mások is irtak,
most magam is utána jártam a dolognak
és tisztán látok mindent. (Kardosnéhoz.)
Ennek a két árvának az anyja a te test-
véred volt, atyjok az én testvérem. Én
megfogadtam, hogy elhunyt atyjok helyett
atyjok leszek s azt hittem, benned máso-

dik anyjokra fognak találni. De ebben esa-
lódtam. A te leányod, ez a Gizella, hazug,
önző, gonosz kis jószág s az ő oktalan
vádaskodásait te mindig elhitted, mint tul-
ságosan gyöngé anya. No's, mi lesz a te
leányodból, az nem az én gondom; de már
azt nem engedem, hogy az én gyámfiám
és gyámleányom egész ártatlanul olyan
boldogtalan életet éljenek. Tehát most
mindjárt elviszem Blankát és Zoltánt.

Kardos (zavartan.) — De édes Menyus...
tévedsz...

Kardosné (szintén ugy.) — Nem jól tudod
a dolgot...

Gizella (Sziklai elé állva.) — Bácsi! Azt
mondta, hogy elviszi Blankát és Zoltánt?

Sziklai. — Azt.

Gizella. — De én nem akarom ám,
hogy elvigye. Én azt akarom, hogy itt
legyenek.

Sziklai. — Igazán? Az persze nagyon
fontos, hogy te mit akarsz. De hát mégis
furesa, — miért akarsz, hogy itt marad-
janak, mikor örökké panaszod volt rájuk?

Gizella. Ó, az nem baj, ha panaszkodtam
is. Azt mindig csak akkor tettem, mikor
megharagudtam. De aztán mindig kibékül-
tünk... és Blanka meg Zoltán mindig
újra megtettek mindent a kedvemért.

Kardos. — Ugyan mit beszélsz, kicsikém?
Hiszen épp az volt a baj, hogy mindig
bántottak és ellenkeztek veled.

Sziklai. — Már bizony vagy előbb hazu-
doztál mindig, vagy pedig most hazudsz.

Gizella (kényeskedve.) Nem hazudok! Most
legalább nem hazudtam...

Sziklai. — Hát eddig hazudtál mindig?

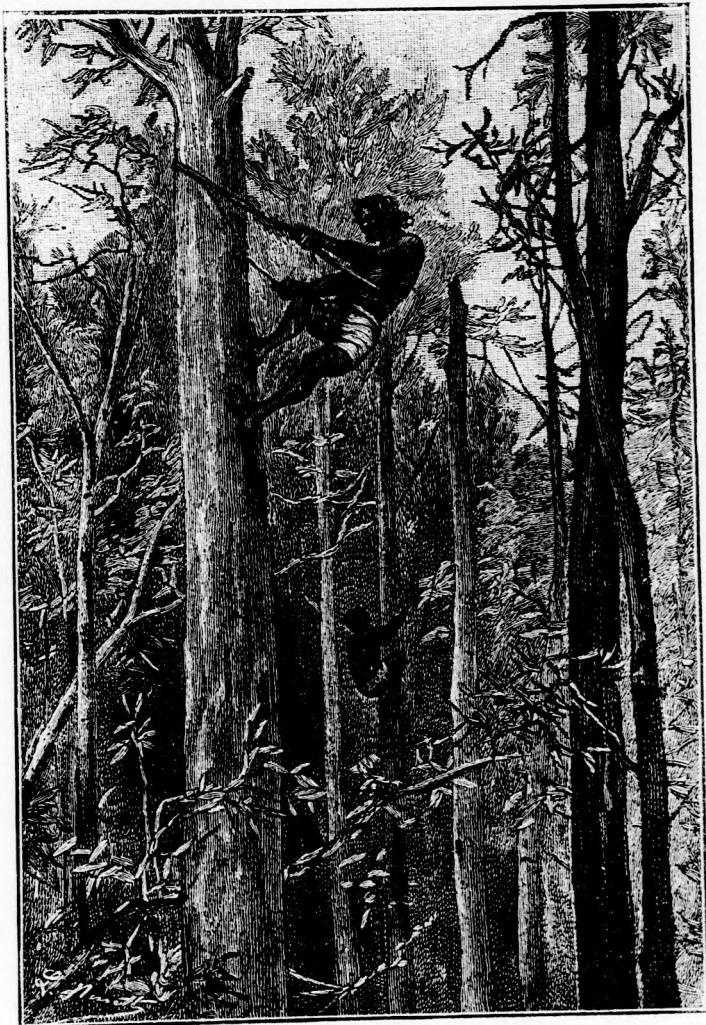
Gizella (akadozva.) Hát... hát... mikor
haragudtam... akkor mondhattam affélet...

de azt ugyis tudhatták mamácskáék, hogy csak haragomban mondom...

Sziklai. — Jaj, gyönyörűséges kis hugocskám, hát te haragodban olyanokat szoktál

beszélni, hogy már előre is tudni lehet, hogy nem igaz?

Kardosné (zavartan.) Ne ügyelj rá, kedves sógor. Csupa jószívűségből beszél így, meg-

FA-MÁSZÓ AZ ŐSERDŐBEN. (Lásd a 29. lapon.)

sajnálta Blankát és Zoltánt. Pedig mi jól megfontoltuk a dolgot és az még a legenyhébb büntetés reájok, hogy külön lakjanak.

Gizella (indulatosan.) De én nem akarom, hogy büntetést kapjanak... nem akarom, hogy külön legyenek... nem akarom, hogy

elmenjenek... azt akarom, hogy itt legyenek velem... Az nagyon unalmas nekem, ha nincsenek itt és nem igaz, hogy bántanak, az sem igaz, hogy miattok lettem beteg... Azt akarom, hogy minden úgy legyen megint, ahogy előbb volt!

Sziklai. — Akarom! Ezt akarom... azt akarom!... Nagyon szép, ha itt az a szokás, hogy a gyerek *akar*. Csakhogy, lelkecském, nálam más a szokás. (Kardoshoz és Kardosnéhoz.) Amit most a tulajdon leányotoktól hallottam, az mindent megczáfol, amit nekem irtatok. Most már előre elképzelem, miket fogok szegény Blankától és Zoltántól hallani. Mindjárt felkeresem őket. (El.)

*

Negyedik jelenet

Voltak, Sziklai nélkül.

Kardos (zavartan és boszusan.) Kezdem a dolgot nem érteni... azaz... kezdem nagyon is érteni... Ez szörnyen bosszantó... szegyenben maradok!

Kardosné. — Én sem értem, miket beszéltél a bácsinak, Gizikém!

Kardos. — Ugy látom, most beszélte az igazat és kár volt hinnünk, amit régebben panasztál. Tulságosan gyöngék voltunk s te, kedvesem, nem néztél jól utána a panaszaidnak. Most rajtunk szárad a csufság, hogy elviszik a ránk bízott kis rokonainkat, mert a saját leányunk kiüldözte őket.

Gizella. — Én nem üldöztem ki őket... és én nem akarom, hogy elmenjenek... és ha elmennek, akkor én sirni fogok mindig, mindig.. és boldogtalan leszek... és ha megengeditek, hogy a bácsi elvigye őket, akkor nem szerettek... akkor... ó! ó! (Zokogva a pamlagra veti magát.)

Kardosné. — Jaj istenem... Még belebetegszik... Most már igazán nem tudom, mit tegyünk.

Gizella (indulatosan.) Azt kell tenni, hogy Blanka és Zoltán itt maradjanak! Azt akarom, hogy velem játszanak... Blanka varrjon ruhát a bábumnak, Zoltán festessen nekem képecskéket... Nem akarok egyedül lenni, holtra unatkozni. És ők nagyon jók, bizonyosan itt maradnak.

Kardosné. — Csakugyan... talán még jóvá tehetjük a dolgot. Megkérjük Menyus sógort, hagyja itt őket, vissza vesszük ide régi helyökre.

Kardos. — Nem bánom. De azt is igérd meg neki, hogy jobban utána fogunk nézni, ha megint holmi pörpatvar támadna a gyerekek közt. Mert aligha bizonyos, hogy mindig Gizikének van igaza.

Kardosné. — Természetes, megígérem neki. Egy kis tévedés volt a dologban... hiszen Gizikénk kedvére akartunk cselekedni. Ő is tévedett, de bizonyosan nem fog többé és nem akarhatjuk megszomoritani.

*

Ötödik jelenet.

Voltak, Sziklai, Blanka, Zoltán, Andor, végül Julcsa.

Sziklai (kézen vezeti Blankát és Zoltánt.) Csak jertek, fiaim, ne féljete, mikor veletek vagyok.

Gizella (örömmel fut eléjük.) — No, csak hogy itt vagytok! Én nem akartam ám, hogy szobaáristomban legyetek és hogy a kis udvarba költözzetek. És azt akarom, hogy itt maradjatok velem.

Andor (félre.) — Persze, hogy legyen aki fáradjon a te mulattatásodra.

Sziklai. — Fölösleges marasztalnod őket, drága kis hugoskám. Velem jönnek most mindjárt, mert itt nagyon boldogtalanná tetted az életüket.

Gizella (pityergősen.) — Azt nem én tettem! Mama és apa büntették őket!

Sziklai. — Igen, mert hamis vádaskodással tele beszélted a fejüket, hazudtál.

Kardosné (zavartan.) — Kedves sógor, Gizellának igaza van... Én is hibás vagyok a dologban, mert nagyon is könnyen hittem neki. No, de hát ne lakoljon szegény lánykám az én tévedésemért. Kedves Blanka és Zoltánkám! Ti nem vagytok haragtartók, teljesítsétek Gizike óhaját, maradjatok itt nálunk. Nem lesz többé panaszotok senkire.

Blanka. — Kedves nénikém... nem tudom... de félek...

Kardos. — Mitől? Hogy Gizella újra vádaskodni fog? Attól ne félj, mert ezentul én magam fogom megvizsgálni minden panasszát.

Blanka. — Akkor... talán...

Andor (sugva Sziklainak.) — Kedves bácsi, az a jó Blanka már ingadoz; ne engedjen!

Sziklai (Kardosnéhoz.) — Meghiszem, hogy őszinte a jó szándékotok, de azt is hiszem, hogy nem tudnátok megvalósítani. Csak azért marasztaljátok most Blankát és Zoltánt, mert drága kis aranyos leányotoknak ez jutott eszébe; de a folytatás csak olyan volna, amilyen a régi állapot volt. Ezt pedig nem akarom, tehát minden esetre elviszem őket.

Kardos. — Jogod van hozzá, de talán végre is meg kellene kérdezni tőlük is, mit óhajtanak? Szólj, Zoltán, te is haragszol, és bosszút kívánsz állani Gizellán?

Zoltán. — Ó dehogy, kedves bácsi. Nem haragszom és bosszura már éppen nem gondolok...

Gizella (mohón.) — Akkor hát maradsz, ugy-e?

Andor (sugva Sziklaihoz.) — Kedves bácsi, ha kereken nem szól közbe, mindjárt baj lesz. Ezek a jó bolondok ellágyulnak és kérni fogják, hogy itt maradhassanak.

Sziklai (Kardosékhoz.) — Mondtam már, hogy a marasztalás hiábavaló. Csak azért hoztam őket még ide, hogy elbucsuzhassanak. Végezzünk!

Kardosné (kedvetlenül.) — Gizikém, hát bucsuzzál el Blankától és Zoltántól. Nem egyhamar látod őket.

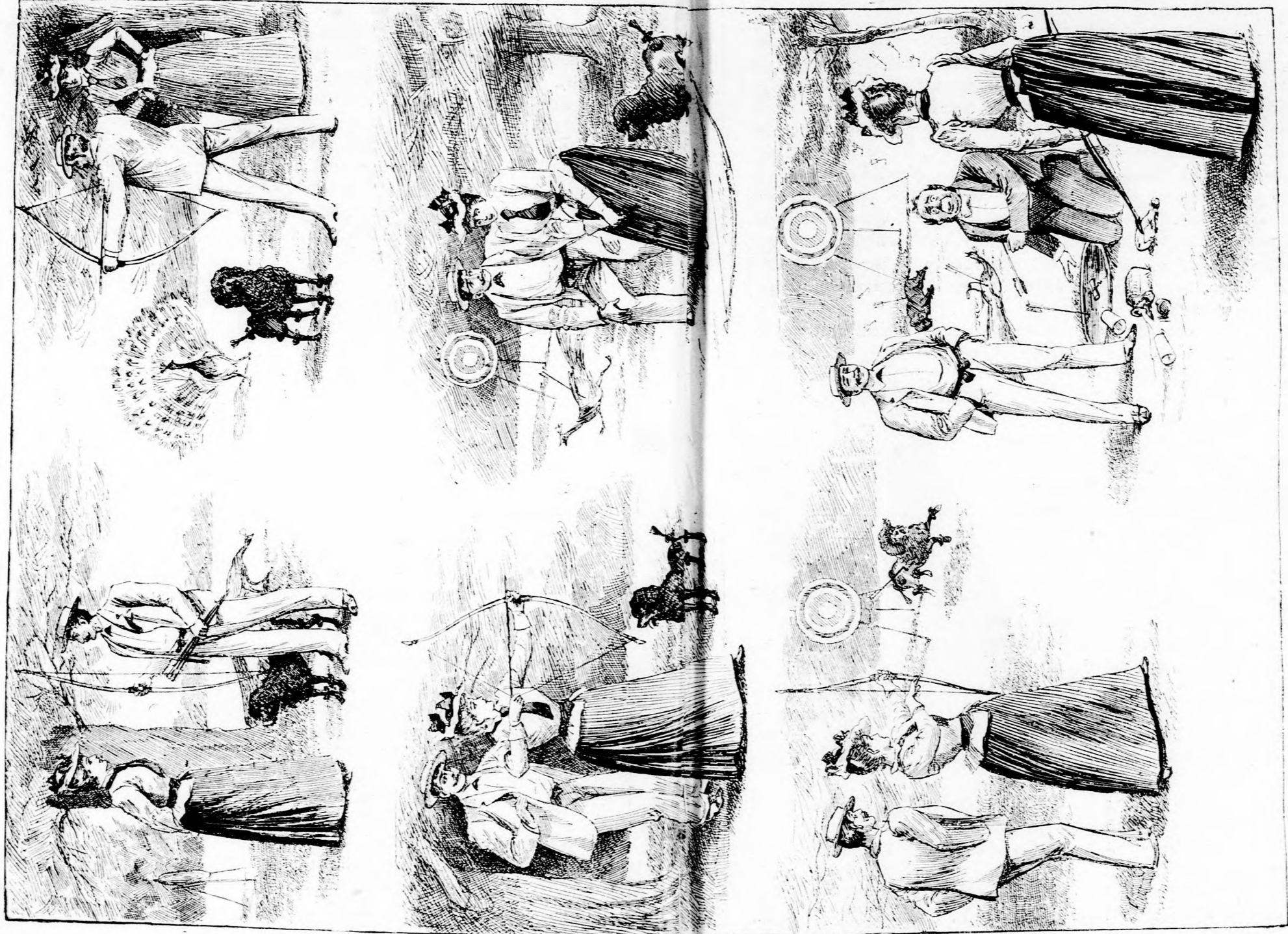
Gizella. — De mikor mondtam, hogy itt kell maradniok! (Folyton növekedő indulatossággal, toporzékolva.) Igen is! Azt akarom! Hát kivel fogok játszani, sétálni, ki fogja a babaruhát varrni, a játékszereimet kiigazítani? Nekem szükségem van rájuk, hát legyenek itt!

Andor (nevetve.) — De nekik nincs szükségük rád, hát nem maradnak.

Gizella. — Ha nem maradnak, akkor gonoszak, haszontalanok és meg fogják bántani, mert mind összetépem a könyveiket, összetöröm minden holmijokat és megkérem apácskát, hogy csukassa őket sötét szobába és nem fognak egyebet kapni, csak száraz kenyeret és vizet. És jajgatni fognak, én pedig nevetek rajtuk! Ugy! Azért is!

Sziklai (összefont karokkal, gúnyosan.) Milyen kedves gyermek! Nem hiába kapta a drága kis aranyos nevet! Milyen angyali jóság, milyen csábító mindenkire, hogy közelében legyen! És milyen alaposan meg-

(Folytatása a 26. lapon.)

VESZÉDELMES NYILAZÁS. (Lásd a 30. lapon.)

(Folytatás a 23. laphoz.)

bánta eddigi bűnét, milyen gyönyörű élettel kecsegteti Blankát és Zoltánt!

Kardos. — Igazán ... röstellem ...

Sziklai — (komolyan Gizellához.) Fölösleges készülődöd, hogy mi minden gonoszágot fogsz unokatestvéreiden elkövetni. Nem lesz módod benne, néhány percz mulva már nem lesznek itt s nem árthatsz nekik.

Gizella. — Nem? No hát azért is! Megmutatom! Majd megemlegetik! (Fölemelt kezekkel, fenyegetőleg Blanka felé rohan.) Adok neki emlékül jó karmolást a képére!

Sziklai (megragadja.) — Csak lassan, drága kis aranyos, a mig én itt vagyok. (Két karjánál fogva fölemeli, nem igen gyöngéden a pamlagra csapja és ott erővel letartja.) Te kis gonosz! Még kezet mernél emelni valakire!

Andor (Blankához és Zoltánhoz.) — Ez már aztán disz-produkció a drága kis aranyostól.

Blanka. — Jaj de jó, hogy elszabadulunk innen!

Zoltán. — Legfőbb ideje!

Gizella (tehetetlenül vergődve.) — Eresszen! Tüstént eressen! Megrugom! Megharapom! Jaj! Ó! (Visit.) Mama!

Kardosné (röstelkedve közeledik.) — De Gizella! Most már csakugyan nem tudok mentséget a viseletedre ...

Kardos (határozottan.) — De én tudok! Most már egészen tisztán látok! Eddig sok elfoglaltságom közt csak hirtől hallottam a Gizella viselt dolgait; most már látom. Mi vagyunk az okai, de ezentul nem leszünk az eddigi elvakult szülék. (Gizellához lép, kit Sziklai már eleresztett, de a ki dühös arcot vágva még ott ül a pamlagon.) Állj fel és kérj bocsánatot a bácsitól is, Blankától és Zoltántól is minden eddigi gonoszágaidért!

Gizella (daczosan.) — Nem kérek bocsánatot!

Kardos. (szigoruan.) — Akarom!

Gizella. — Nem! Nem!

Kardos. — Még egyszer és utoljára: parancsolom!

Gizella. — Nem, Nem! Azért sem!

Kardos (erősen megfogja kezét, aztán nyugodt hangon.) — Jól van, hát most már nem is szükséges. (Andorhoz.) Kedves fiam, szóltsd be csak Julcsa szobaleányt.

Andor. — Igen is. (Kimegy és nemsokára vissza tér.)

Kardos (Sziklaihoz.) — Kedves Menyus sógor, teljesen igazad van, hogy elviszed Blankát és Zoltánt. Szegény gyermekek! Menyit szenvedhettek, mig végre most fölnyilt a szemem!

Kardosné. — Igazán, anyai szeretetem tulságosan elvakított. Magam sem hittem, hogy Gizella ily messzire tévedt.

Sziklai. — Vissza kell téríteni a jó utra.

Kardos. — Azt fogjuk tenni. A hátsó udvarban be van rendezve a szoba, melyet Blankának és Zoltánnak szántunk s ma estére megjön a szigoru nevelőnő, a ki rájuk ügyelt volna föl. No, hát nem vész kárba a szoba s a nevelőnő nem jön hiába.

Julcsa (belép.) — Tessék parancsolni!

Kardos. (kezébe adja Gizellát.) — Vigye a hátsó udvarba a kis szobába és ott őrizze szigoruan, mig a nevelőnő meg nem jön.

Julcsa. — Igen is. Tessék jönni, kisaszszony! (Huzza.)

Gizella. — Nem! Nem akarok! Nem! Nem!

Kardos (nyugodtan.) — Vigye csak, Julcsa.

Julcsa. — Igen is. (Ölbe fogja és viszi.)

Gizella. — Nem akarom! Nem! (Visit.) Nem akarom! Rugok! Harapok! Jajajaj! (El.)

Sziklai

kedves
tánt.) M

Blanka

sebb!

Zoltán

részben

barátu

Andor

mem. A

igazság

végre is

aranyo

S

I

Z

I

I

I

(

J

J

J

J

J

J

J

J

J

J

J

J

J

J

J

J

J

J

J

J

J

J

J

J

J

Sziklai. — Helyes az ut, csak folytasd, kedves sógor. (Kézen fogja Blankát és Zoltánt.) Mi is induljunk utunkra, fiaim!

Blanka. — A mi utunk sokkal kellemesebb!

Zoltán (kezet fogva Andorral.) — Ezt részben neked is köszönhetjük, igazi jó barátunk voltál.

Andor (vidáman.) — Csekély az én érdemem. Az volt a fődolog, hogy részleteken az igazság. A korszó addig jár a kutra, hogy végre is eltörik, ha még olyan »drága kis aranyos« is!

— A függöny legördül. —

GYANAKVÓ CZICZA.

(Képpel a czimlapon.)

SOHA ilyen egeret!
Már háromszor rárohantam
A villámnál is gyorsabban,
De megfogni nem lehet.

Nem fut el, de fölrepül!
Hallottak már ilyet valjon,
Hogy egér repülni tudjon?
Csoda ez, kétségkívül.

Furcsa, nagyon furcsa ez!
Ármány lesz itt a dologban!
Megpróbáljam újra, jobban?
Hátha kövér préda lesz?

Ahá! Most megfogtalak!
Nem szabadulsz a karmomból!
Fogaimmal is foglak jól!
Jaj! No! Megint fölzaladt!

Mit látok! No lám, no lám!
Mind hiába erőlködöm,
Te rántod el mindig ott fönn,
Ó hamis gazdasszonykám!

MÓKUSOK.

— A »Kis Lap« 68-dik színes műmelléklete. —

FÜRGE mint a mókus, — mondogatjuk sokszor ügyes lányra, fiúskára, de biz' az csak félig igaz. Mert bármilyen ügyes, fürge valaki, az erdei mókuskával a versenyt nem állná ki.

Erdeinknek egyik vidám, kedves kis lakosa ő s fürgén szalad a sík földön, de még fürgébben föl és le a fákon. Ugy felsurran, hogy szemmel alig kísérelhetjük s megjárná, aki azt hinné, hogy ha fölmászik utána, ott a magasban majd könnyen elfogja. Mert a mókus nemcsak mászni tud pompásan, hanem ugrani is hatalmasan, nem szorul rá, hogy lejöjjön a fáról és úgy meneküljön ismét másikra. Mintha szárnya volna, átugrik egyik fának a tetejéről a másikra, öt-hat méternyi távolságra s üldözője még az egyik fán kutatgat utána, mikor ő magasan a levegőben már a tizedik fán vígan tánczol és neveti üldözőjét, aki nyomra sem talál többé.

Ambár megfogni igen nehéz, voltaképp a mókus nem igen vad állatka és kicsi korában meg is szelidül, úgy hogy kényelmesen pihenget gazdájának a zsebében, onnan kikapaszzkodik a vállára és szívesen veszi a nyújtott csemegét. Mire azonban megvénül, nehezen türi a fogságot, mérges és harapós és harapása nem tréfa, mert igen erős fogai vannak.

Szüksége is van rá, hogy jó fogai legyenek, mert kedvencez tápláléka a mogoró és más kemény héju mag. Téltre is ellátja magát eleséggel s odujában kényelmesen csemegézve éli át a hideg évszakot; tavaszkor azonban egy ideig bizony bőjtös kosztón él, mikor még nincs gyümölcs; ilyenkor szükségből beéri a fák rügyével és kérgével is. Szerencsére ez nem tart sokáig, a nyár meghozza neki is kedves csemegéit.

Nyáron parádésabb köntöst is visel: szép vörhenyes-barna a szőre. A tél közeledtével sűrűbbre nő a bundácskája, még pedig szürkés színű szőrből, amit aztán tavaszkor, mikor kimelegszik az idő, ismét elhullat.

BÜVÉS Z E T.

Fonálmetszés zárt palaczkban.

EZ A produkezió is nyárra való, még pedig nappalra és olyankorra, mikor jó melegen süt a nap.

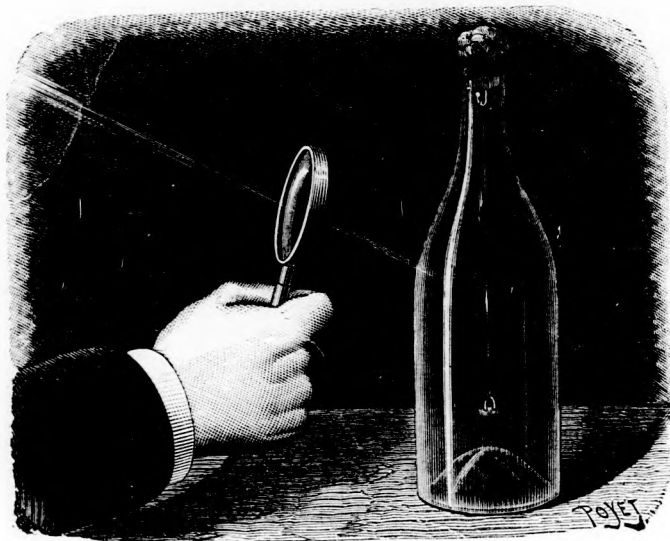
Mutass a társaságnak egy üres, bedugaszolt palaczkot. A dugó aljába megelőzőleg gombostűt szurván, ennek fejét felgömbíted és az így nyert kis kampóra czeraszálat kötsz, a czerána végére pedig

gombot vagy más kis nehezéket, hogy a czerána feszesen függjön a palaczkban.

Az így fölszerelt palaczkot a nézők elé állítva fölszólítod őket, hogy tessék valakinek a palaczkban levő fonalat ketté metszeni, de úgy, hogy a dugót nem szabad kihuzni, sem a palaczkot eltörni vagy akár csak egy kicsike lyukat is furni rajta.

Azt fogják rá felelni, hogy így lehetetlen a feladatot megoldani. Pedig igen könnyen lehet.

Ha nem akarod elárulni a megoldás

BÜVÉS Z E T. *Fonálmetszés zárt palaczkban.*

titkát, akkor egy vagy több néző pecsétjével pontosan lepecsételteted a palaczk dugóját és néhány percze távozol. Visszatérvén, megmutatod, hogy a pecsétek sértetlenek, tehát a dugót és a czeránát nem huztad ki. És a czerána mégis ketté van metszve, egyik darabja a nehezékkel ott fekszik a palaczk fenekén.

A rajz minden magyarázatnál jobban megmutatja, hogy a perczyi távollét alatt mit kellett tenned. Gyűjtőlencsével ráirányítod a napsugarat a fonálra, mely el-

hamvad azon a részén, a hol az összpontosított sugarak érik. A nehezék még gyorsítja kettészakadását.

Hogy az eredmény gyorsabban következék be, fekete czeránát kell használnj, mert ez jobban magába veszi a meleget. És arra is ügyelni kell, hogy a palaczk lehetőleg fehér, tiszta üvegü legyen. A közönséges boros üvegek rendszeren nem bocsátják eléggé át a napsugarat s ilyen palaczk-produkció könnyen csütörtököt mondana.

A MEGVETETT JÓ TANÁCS.

— VISSZA, hetyke gyerekek!
Itten ne fürödjete!
Nagyon mély ám itt a víz,
Könnyen hullámsírba visz.

— Nevetséges vén halász!
Ránk hiába kiabálsz,
Ilyen bátor négy vitéz
Mély víznek oda se néz!

Jaj! Segítség! Jaj, jaj, jaj!
— Tudtam! Ugy-e, kész a baj?
De csak lubiczkoljatok,
Egy kis vizet igyatok!

No elég volt, ugy hiszem,
Most már sorra kisedem.
Lám, most milyen csöndeskék!
Igy jár ám a hetykeség!

FA-MÁSZÓ AZ ŐSERDŐBEN.

(Képpel a 21. lapon.)

FÁRA fölmászni nem nagy dolog, — bizonyosan azt tartja akárhány ügyes kis olvasóm. Megteszi azt akármelyik fiu, néha bizony még leány is. Hát még a nagyobbak, a kik már tornába jártak, — no, biz' én nem igen mernék fogadni velök, hogy a barackfámról le nem tudnák szedni a jó érett gyümölcsöt.

De ha a barackfám olyanféle fa volna, amilyenek az amerikai őserdőkben nőnek, no már akkor bátran tartanám a fogadást. És a legügyesebb mászó tornász is azt mondaná, hogy arra a fára soha senki sem mászhat fel. Mert az a fa negyven-ötven méter magas, tehát vetekszik egy-egy jó magas toronynyal s ez még a kisebb baj; de ennek az óriási fának csak fönt, husz-harmincz méternyi magasságban kezdődnek az ágai, odáig egészen sima, nincs mibe megfogózni. Atkarolni sem lehet, mert olyan vastag, hogy négy-öt ember összefogózva alig karolja körül.

Pedig azoknak a fának a koronájáig följutni sokszor nagyon kívánatos. Némelyik fa, ha ott fönt megvágják, becses nedűt bocsát magából; másikon ritka madár fészkel stb. És az európai emberek nagy csodálkozással tapasztalták, hogy a benszülottek mindazt le tudják hozni az óriás fa tetejéről. Sokáig nem tudtak a nyitjára jönni, hogyan bírnak azok a tudatlan fél vad em-

berek oda fölkapaszkodni. Nincsen olyan létra, talán csinálni sem lehet olyat, mely oda följérjen; de még ha lehetne is, ki bírná azt oda hurczolni a vadon, uttalanrengetegbe?

De nincs is rá szükség. Az ügyes, izmos és bátor benszülöttnek nincs egyébre szükségére, csak jó erős, nem igen hosszú kötélre, melyet a fa dereka körül von, aztán két végét erősen összeköti, maga pedig beleáll a kötél által alkotott körbe s a kötelet a hátához, saját lábait pedig rézsut a fa törzséhez feszíti. Aztán megindul fölfelé.

Ha a képet nézitek, könnyen megértitek, hogyan jut föl. Hátával erősen megfeszítve tartja a kötelet és kezeivel is belefogózik, lábaival pedig feszesen kapaszkodik fölfelé. Mikor a lábaival már annyira följutott, hogy nem feszítheti tovább erősen neki a fának, akkor a derekával előre hajlik s két kezével a kötelet följebb dobja a fa derekán. Ez villámgyorsan történik s a mászó már ismét tovább kapaszkodik. Így megy följebb-följebb, mignem oda ér, ahol a fa ágai kezdődnek. Itt ráakasztja kötelét egy ágra s följebb mászik. Lefelé aztán megint a kötél segítségével és ugyanolyan módon jut, csak hogy most persze minduntalan lejjebb-lejjebb lóditja a megfeszült kötelet s úgy ereszkedik utána.

Nagy erő, ügyesség és bátorság kell az ilyen mászáshoz, mert ha a száz lábnyi magasban csak egy másodpercre is nem tartja kellő feszültségben a lábait és a kötelet, menthetetlenül veszve van.

Ilyen fa-mászásra, ugy-e bizony, már mi mégsem vállalkoznánk?

VESZEDELMEK NYILAZÁS.

(Képekkel a 24. és 25. lapokon.)

URi kastély udvarán kényeskedett páva urfi s mutogatta czifra tollát a fekete pudlinak, az épp oly hetyke Kormosnak, kivel mindig versenytgek és ingerkedtek.

— Ej, de kényes, begyes vagy ma, szólott Kormos gúnyosan.

— Azért kényes a nevem! Van miért, hát tehetem. Azért szeret gazdasszonykám,

a fiatal Ibolya, mert szép vagyok, nem szerecsen, mint te vagy.

— No bizony! Engemet meg az én gazdám szeret, az pedig többet ér, mert ő bátyja Ibolyának s deli, izmos egy legény. Most is, látom, megy a kertbe s nyilakkal fog czélba löni. Az ám aztán valami! Puskát, pisztolyt bárki elsüt, de nyállal találjon czélt!

— Nem valami nagy dolog, Ibolya is megteszi. Hallottam, hogy beszélt róla s a vén Ambrus, a komornyik biztatta, hogy csak próbálja, az nagyon jó mulatság. Ni, épp megy is, elkisérem, ott kell lennem nekem is.

— Hát nekem? Még sokkal inkább!

Mentek is hát mind a ketten s éppen arra értek oda, hogy Ibolyát deli bátyja oktatta a nyilazásra s mutatta is biztos kézzel, hogy az újjról miként kell a nyilat elröpíteni.

Vigan próbálta Ibolya s potyogott a nyilvessző jobbra-balra mindenfelé, csak a czéltáblába nem. S a mint Kényes ott ténfergett, egyszerre csak fájdalmasan felsikolt: asszonykája rosszul czélezott s a nyil Kényesbe furódott.

Megijedtek, — no de se baj, nem hal bele! Tovább folyt a nyilazás, Kormos pedig titkos kárörömmel ment Kényeshez megkérdezni, hogy s mint érzi magát! Hajh! nem tartott sokáig a káröröm, mert egy másik megtévedt nyil az ő bőrét lyukasztotta át. Most már ő is sívalkodott s ijedtében, épp mint Kényes, a földön hempergett.

De még más is kapott sebet: a vén Ambrus komornyik jött hűsítőkkal, épp mikor Ibolya újra lőtt. Ez a nyil meg a vén Ambrus karjába tévedt s biz a tálcza a sok jóval a földre, porba került.

— Jaj, jaj, minek is tanácsoltam kisaszonykámnak ezt a veszedelmes mulatságot! sopánkodott.

No, nem lett nagy a veszedelem, kiszedték a nyilakat a vén Ambrusból is, Kényesből is, Kormosból is, de bizony jó ideig megemlegették s Kényes, éppen nem kényesen így szólott Kormoshoz:

— Mi kicsinyek, gyöngék ne lábatlanodjunk az olyan játéknál, ahol lövöldöznek!

még
mek
Ott
szusan

zasztó
esik,
látni,
a vilá
minde

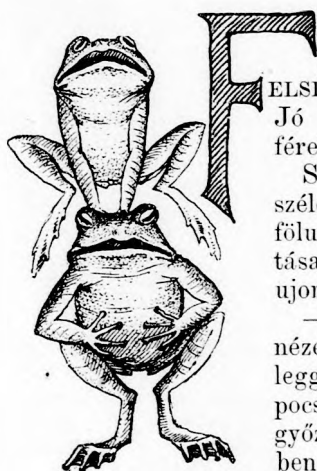
Bre
este a
hangv
bus e
gelre
lakásá

zésén
szétos
És
ben. I
nagyo
elapad

Nem
és va
télire.
a bol

ESO ÉS NAPPÉNY.

— Kiesi mese. —

még folyvást borus, még lesz eső! Remek idő!

Ott kuczorgott közel az egérke és bosszusan szólt:

— Ugyan, hogy dicsérheted ezt a borzasztó, ezt a förtelmes időjárást! Esik, esik, örökké esik, minden elázik, napot sem látni, meg nem érik a buzaszem, elpusztul a világ! Igen, érzem, tönkre kell jutnia mindennek, mindenkinek!

Brekeke és társai nagyot nevettek és este a legnagyobb pocsettában olyan vig hangversenyt rendeztek, hogy a szegény bus egérkét majd megette a mérég. Reggelre azonban, mikor aggódva kitekintett lakásából, megvigasztalódott.

— Talán Brekekeék tulságos örvendezésén bosszankodtak meg a felhők, hogy szétszórtak. Megint süt a nap. Jaj de jó!

És sütött aztán folyvást, egyre melegebben. Kiszáradtak a pocsetták, még a legnagyobbak is, sőt még a patakokban is elapadt a víz.

— Remek idő! ujjongott az egérke. Nem kell már féltennem a bundácskámát és van már érett magocska, bebordhatom télire. Ilyen idő legyen mindig, ez aztán a boldogság!

— Ugyan mit fecsegsz, szólt kedvetlenül és bágyadtan Brekeke. Hiszen ez borzasztó, ez förtelmes időjárás. Minden kiszárad, elpusztul! Tönkre megy az egész világ!

Este levén, fönt a levegőben ott lebegett a tudós vén bagoly.

— Itélj te köztünk, szólt Brekeke. Én azt mondom, hogy csak az eső jó.

— Én meg, hogy csak a napfény, szólt az egérke.

S a bagoly szólt:

— Azt könnyen megítélhetem, hogy tévedtek mind a ketten. Jó az eső, jó a napfény s ez is az is jön idején. S nemcsak önző, de oktondi, aki elvakultan hiszi, hogy mindaz csak rossz lehet, mit ő maga nem szeret.

Rejtett szó.

Öt betüből áll a nevem.

Néha tollal ékeskedem.

Ruházatod egyik része,

Mégsem szabó készítése.

Első betűm ha elhagyod,

Háznak erőssége vagyok;

S ha még elhagyod szomszédját:

Minden nap friss híreket ad.

A megfejtők névsorából elsőnek kihuzott kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Mesék“

Az ifjuság számára írta **Greguss Ágost.**

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XLVIII. köt. 26-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

Jász-Nagykún-Szolnokmegye.

Helyesen fejtették meg: Abonyi István, Mérey Ágosta, Kremzír Alice és Ernő, Havas Margit, Dalmady Irénke, Fleischmann testvérek, Hügel Emma és Jenő, Kreibik Sándor, Rothfeld Vilma és Juliska, Patterson Margit és Orsolya, Koller Irén, Jávor Kristóf, Gutmann Irma, Koritschoner Margit, Varró Gyuri, Przybilla Jenő, Imrédy Kálmán és Károly, Várady Bözsi, Csizék Ilona, Lányi Rózika, Weisz Erzsike, Wolf Blanka, Nékám István és Ervin, Steinhübel Ödön, Gál Amália és Márta, Kövesy Rudi, Lévai Ilonka és Irénke, Zoltán Veruska, Hunfalvy Livi, Hegedüs

Erzsike, Wagner Irénke és Évike, Hovisák Béla, Steiner Jani, Szent-Ivány Karola, Hollaky Leó, Császár Ferencz, Robicsék Béla, Tölgyi Sándor, Balkányi Kálmán, Goldstein Teri és Erzsi, Flamm Erzsi, Adámffy Elek, Hagymássy Lajos, Bónis Berta, Paluga Márta, Freyler Editke (majd irsz te még csinosabb levelet is egyszer. Ugy-e bár? *F. b.*), Áchim Mariska és Erzsike, Saláth Ilonka, ifj. Jákó János, Hirschler Györgyike, Faulháber Hermína, Sarkady Endre, Mihályfi Ernő és Zoltán, Vass Juliska, Hauer Szerafina és Lajos, Ausländer Iluska, Somogyi Margit, Oppenheim Irén és Biri, Gálosy Zoltán, Gacsal Ilonka, Rauscher Miczi, Niessner Ella, Blanka és Ali, Tichl Leona, Schlichter testvérek, Illés Miska, Bogisich Imre, ifj. Gaál Gyula, Deutsch Margit, Katrenyák Mariska, Jánosi Ida, Anna és Józsika, ifj. Büttel Jancsi, Weizsmann Róza, Bohdaneckzy Imre, Herczeg Albert, Csontos Rózi és Eszti, Busay Gizike és Irénke, Bolyó Pálma és Károly, Taubner Margit, Szemök Katicza és Maricza, ifj. Golubovits Lajos, Fáy Erzsi, Belházy Vilma, Deutsch Hedi.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörtént, nyertesek lettek: a *Fleischmann testvérek*, *Nagy-Körösön*, kiknek a jutalom-könyvet (*A természet három országa*, írta *Martin*); a magyar ifjuság számára, különös tekintettel Magyarországra átdolgozta *dr. Dulácska Géza*: 32 táblán 262 színes ábrával és fametszettel, színes kemény táblába kötve) a kiadó-hivatal megküldi.

FORGÓ BÁCISI POSTÁJA.

Jánosi testvérek. A szíves jó kívánságot szívból viszonzom. Hiszem is, hogy kellemes lesz a nyaralásotok a szép Balaton partján. — **Mazanek Ilona.** Az előfizető, akármely pontján lakjék az országnak, mindig ugyanegy áron kapja a *»Kis Lap«*-ot. Nem kell tehát külön fizetned, ha már előfizettél. — **Rosenberg Rudolf.** Szívesen látlak téged is kis híveim nagy táborában. Kérdéseidre mindig megfogod e rovatban találni a választ, ha tudniillik a kérdés arra való lesz, hogy válaszoljak; mert olyan kérdésekre, a melyekre kis olvasóim tankönyvből vagy környezetükben bárkitől kaphatnak felvilágosítást, nem pazarolhatom a szükön kimért helyet. Ilyen a mostani kérdéseid elseje is, hogy »Didó mikor alapította Rómát?« Akárki megmondta volna neked, hogy: Didó egyáltalában nem alapította Rómát, Róma alapítója a rege szerint Romulus és Remus voltak. Az »Egy magyar diák élete Mátyás király idejében« című könyvet az Athenaeum könyvkiadó hivatalában rendelhetni meg. Hogy a rejtvényt megfejtetted, elhiszem: de ha a megfejtők névsorába kívánsz jutni, meg is kell írni a megfejtést. Végül arra figyelmeztetek, hogy a *»Kis Lap«* czíme: *»Kis Lap«* és nem *»Kicsinyek Lapja«*. Tehát nem is írhatom meg, hogy a *»Kicsinyek Lapja«* hány éve létezik, mert éppen séggel nem létezik. A *»Kis Lap«* most a huszon-

negyedik esztendejét éli. Egyébként örömmel vettem tudomást jeles bizonyítványodról s szívből üdvözöllek. — **Schwartz Irén.** A dolgozatok elolvasására mielőbb sort keritek. Ha beválnak, közlöm. Csak egy kis türelem! — **Fuchs Szereána.** Megelégedéssel olvastam, hogy oly kitünő bizonyítványt kaptál. A szép jutalmat meg is érdemelted. Hogy a kisorsolásnál mikor fogsz nyerni, azt egészen pontosan megmondhatom: a mikor a szerencse neked fog kedvezni. Mert azt, ugy-e, nem kívánod, hogy a kedvedért meghamisítsam a sorsolást? A zongora pedig dehogyan is csunya hangszer! Csak tudni kell rajta játszani. Hogy pedig tudjon valaki, tanulni kell, ami perze kitaratást kíván. Azt magad sem hiszed, hogy szebb a czimbalom, amely a zongorához képest igen tökéletlen hangszer. Majd ha már jól előre haladtál a zongorán és pl. egy-egy Beethoven-sonatát is el tudsz játszani, mosolyogni fogsz mostani állításodon. Tehát csak kedv és kitaratás a zongoránál! — **Két kis szórakozott.** Budapestről az egyik, Debreczenből a másik, beküldte a *»Jász-Nagykun-Szolnok megye«* megfejtést. De éppen csak a nevét felejtette el aláírni. Talán magukra ismernek és nem fognak panaszkodni, ha nem találják nevöket a lajstromban. — **Baán Tihamér.** Már abban igazán nem tudok tanácsot adni, melyik gyárban készül a legjobb veloczipéd. Nekem úgy látszik, hogy valamennyi jól pörög végig a szekér-uton. — **Gálosy Zoltán.** Jó az mind az 5-ik sorig, amely *»os«*. Ennek magának pedig semmi értelme. Örvendek, hogy talpra ugrottál. — **Katrenyák Mariska.** Tán besorozom ezt is. Nem hiába póstás Mariska vagy, nincs is panaszkodás rád, hogy ritkán irsz levelet. — **Schuler Dezső.** Sürgetésed fölösleges, a maga idején megjelen. A rejtvényeid szabatosan vannak megszerkesztve, de föltöbb könnyen fejthetők meg. — **Jenő bácsi.** Még rajzocskát is metszetünk hozzá. Köszönet! — **Oppenheim Irén.** Gyors haladásodat olvasásban s írásban kellemes tudomásul veszem. Az az elbeszélés már csak a hidegebb hónapokban, november táján fog megjelenni. De határozott ígéretet nem tehetek az időpontra nézve. Meglehet, hogy előbb is. — **ifj. Jákó János.** A »3-ik elemi oszt. tanulója« voltaképen nem czim, csak megjelölés. De különben sem én czimeztelek annak, hanem a kiadó-hivatal, ez is tévedésből, mert a római II. mellé hamarosan ránt a siető toll harmadik vonást. Jeles bizonyítványodban méltán telik örömed. — **Z. I. Kassa.** Nem közölhetők. Olyan gyarló kísérletek, hogy csak azt mondhatjuk: kár az idejét efféle pazarolnia. — *Több levélről a jövő számban.*

A *»KIS LAP«* minden kötetéhez **diszes színnyomatu bekötési táblák** kaphatók. Egy bekötési tábla ára **60 kr.** A *»Kis Lap«*-nak **fél évi** folyamából telik **egy** kötet. Megrendelő czim: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest. Ferencziek-tere 3.*